RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 127.251 van 21 januari 2004
in de zaak A. 99.287/XIV-1479.

In zake : XXX,
wonende te 3090 OVERIJSE,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van beweerde Azerbeidzjaanse nationaliteit, op 27 december 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 december 2000 tot bevestiging van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 12 juli 2000 tot weigering van verblijf;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 7 januari 2004;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van XXX, die persoonlijk verschijnt, van Adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat:

1.1. XXX, beweert de Azerbeidzjaanse nationaliteit te hebben en komt in België binnen op 26 augustus 1999 waar hij zich op 31 augustus 1999 vluchteling verklaart.

1.2. Op 12 juli 2000 wordt aan verzoeker een beslissing betekend van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf.

1.3. Op 18 december 2000 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf van 12 juli 2000. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

> "(...)
> Betrokkene werd verhoord op 23 november 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Armeense taal machtig is.
> Volgens de verklaringen van betrokkene zou hij in 1961 geboren zijn te Rabishi (Azerbeidzjan) uit een huwelijk van een etnisch Armeense vader en een etnisch Azerische moeder. In 1987 zou hij gehuwd zijn met XXX, van Azerische origine, met wie hij vier kinderen zou hebben. Toen het conflict begon tussen Armenië en Azerbeidzjan zou betrokkenes dorp Rabishi beschermd zijn door Russische soldaten. In 1995 zouden de Russische troepen zich teruggetrokken hebben. Betrokkene en zijn gezin zouden in een gevangenkamp zijn geplaatst. Betrokkene zou er verschillende keren zijn gefolterd. In juni 1999 zou betrokkenes schoonmoeder hem, en zijn twee minderjarige dochters, helpen ontsnappen hebben. Betrokkenes vrouw en zijn twee zonen zouden nog in een gevangenkamp zitten. Op 28 juli 1999 vroeg betrokkene asiel aan in Nederland. Betrokkenes asielaanvraag werd er op 18 augustus 1999 afgewezen. Op 31 augustus 1999 startte betrokkene zijn asielprocedure in België.
> Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene heeft nagelaten om bij de Dienst Vreemdelingenzaken (pt. 16, 26, 41 en 42) te melden dat hij reeds in Nederland heeft verbleven en daar een asielaanvraag heeft ingediend. Uit een Personaliatreffer dd. 19 oktober 1999 blijkt dat betrokkene op 28 juli 1999 een asielaanvraag indiende in Nederland, dit land met onbekende bestemming heeft verlaten op 31 juli 1999 en dat zijn asielverzoek er werd afgewezen op 18 augustus 1999. Betrokkene kon voor het Commissariaat-generaal (p. 2) geen plausibele verklaring geven waarom hij geen

melding maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken van deze eerdere asielaanvraag. Er kan bijgevolg worden geconcludeerd dat betrokkene een grove inbreuk maakte op de verplichting de waarheid te vertellen zoals wordt voorgeschreven door het Hoog Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen (Handbook on procedures and criteria for determining refugee status, UNHCR, Geneva, january 1992, pt. 205) met als enige bedoeling de Belgische autoriteiten te misleiden. Eveneens is het opmerkelijk dat betrokkene voor het Commissariaat-generaal (p. 1 - 3) verklaarde bij zijn asielaanvraag in Nederland een ander ('vals') asielrelaas (CGVS p. 1: in Nederland stelde hij in 1995 samen met de Russische soldaten te zijn gevlucht naar Rusland waar hij tot 1999 verbleef) verteld te hebben dan bij zijn asielaanvraag in België (CGVS p. 8: betrokkene verklaart van 1995 tot 1999 in een gevangenkamp in Azerbeidzjan verbleven te hebben waar hij werd gefolterd). Betrokkene kon geen plausibele uitleg geven waarom hij tijdens zijn asielaanvraag in Nederland, tot tweemaal toe (eerste interview en interview na zijn beroep), een ander relaas zou verteld hebben. Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas op zwaarwichtige wijze.
Verder dient te worden opgemerkt dat alhoewel betrokkene verklaarde (CGVS p. 5) geen interesse te hebben voor de Islam, hij toch over een zekere elementaire kennis van dit geloof dient te beschikken aangezien hij eveneens verklaarde (CGVS p. 3) dat zijn moeder, vrouw en schoonmoeder praktiserende moslims waren en dat hij nooit elders heeft gewoond dan in Azerbeidzjan, een islamitisch land. Betrokkene slaagde er echter niet in om voor het Commissariaat-generaal (p. 5) enkele eenvoudige vragen in verband met de Islam correct te beantwoorden. Zo stelde hij verkeerdelijk dat een moslim driemaal per dag dient te bidden (bron: Bowker, J., The Oxford dictionary of world religions, Oxford -New York, 1997, p. 843). Verder wist betrokkene niet wat de belangrijkste dag om te bidden is voor een moslim en wat de belangrijkste stad voor een moslim is. Ook kon betrokkene geen uitleg geven over de Ramadan of over de vijf pijlers van de Islam. Betrokkene verklaarde helemaal geen kennis te hebben van de Islam. Eveneens verklaarde betrokkene (CGVS p. 4), ondanks het feit dat hij geboren en getogen is in Azerbeidzjan en daar altijd heeft geleefd, geen kennis te hebben van de Azerische taal. Betrokkene slaagde er voor het Commissariaat-generaal niet in om enkele eenvoudige woordjes (dank u, straat, steen) in het Azeri te vertalen. Dit gebrek aan kennis van de Azerische taal en van de Islam is dermate flagrant dat de geloofwaardigheid van betrokkenes verklaringen over zijn herkomst en derhalve ook de basis (verblijf in Azerbeidzjan tijdens en na het conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan) van zijn asielrelaas op zwaarwichtige wijze wordt ondermijnd.
Ook dient te worden opgemerkt dat betrokkene voor het Commissariaat-generaal (p. 4) stelde geen weet te hebben wanneer Azerbeidzjan onafhankelijk is geworden aangezien hij toen opgesloten zat in het gevangenkamp (CGVS p. 7-8: periode mei 1995-juni 1999). Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt echter dat Azerbeidzjan reeds enkele jaren voordat betrokkene werd gevangen gezet zijn onafhankelijkheid heeft verworven (bron: Council of the European Union, Danish delegation, 'Report on roving attaché mission to Azerbaijan, Armenia and Russia', 1 september 2000, p. 7). Deze vaststelling ondermijnd betrokkenes verklaringen alszou hij toen in Azerbeidzjan verbleven hebben. Hierdoor wordt ook betrokkenes asielrelaas verder ondermijnd.
Bovenstaande vaststellingen zijn van die aard dat ze de geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas volledig ondermijnen waardoor er geen enkele waarde meer kan worden gehecht aan zijn asielrelaas.
Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 12 juli 2000.
De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.
(...)".

2. Over de ontvankelijkheid.

2.1. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken zich niet bevoegd acht in te gaan op de aangevoerde middelen voorzover deze uitsluitend gericht zijn tegen de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen; dat hij bij brief van 3 oktober 2001 afstand doet van deze exceptie;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij stelt dat er met betrekking tot het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten geen ernstige middelen worden ontwikkeld; dat dient opgemerkt dat het administratief dossier geen bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten bevat;

2.3. Overwegende dat de Minister van Binnenlandse Zaken opmerkt dat de vordering tot schorsing niet voldoet aan het voorschrift van artikel 3, 1/, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000; dat volgens deze bepaling het verzoekschrift een aanduiding dient te bevatten van de nationaliteit van de verzoekende partij; dat er geen reden voorhanden is om aan te nemen dat het ontbreken van de vereiste zoals voorgeschreven door het vermelde artikel 3, 1/, de onontvankelijkheid van de vordering tot gevolg heeft;

2.4. Overwegende dat de beide verwerende partijen een exceptie van onontvankelijkheid opwerpen wegens het ontbreken van een uiteenzetting van het vereiste moeilijk te herstellen nadeel; dat er geen noodzaak bestaat hierover uitspraak te doen, vermits onderhavig beroep, zoals hierna zal worden uiteengezet, onontvankelijk is op grond van het algemeen rechtsbeginsel “fraus omnia corrumpit”;

2.5.1. Overwegende dat de eerste verwerende partij opwerpt dat het verzoekschrift onontvankelijk is overeenkomstig het “fraus omnia corrumpit” beginsel;

2.5.2. Overwegende dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker reeds op 28 juli 1999 een asielaanvraag indiende in Nederland; dat zijn asielverzoek werd afgewezen op 18 augustus 1999; dat tijdens zijn verhoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker geen melding maakte van deze eerste asielaanvraag; dat tijdens het verhoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker werd geconfronteerd met zijn eerdere asielaanvraag; dat uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat hij geen plausibele verklaring kon geven voor het niet vermelden van deze eerste aanvraag; dat verzoeker stelde dat het asielrelaas dat hij in Nederland uiteenzette (dat verschilt van het relaas dat hij uiteenzette voor de Dienst Vreemdelingenzaken) vals was; dat uit het verhoorverslag van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt dat verzoeker evenmin

een plausibele uitleg kon geven voor het feit dat hij in Nederland een vals asielrelaas uiteenzette;

2.5.3. Overwegende dat, wanneer een verzoeker de Belgische autoriteiten op intentionele wijze tracht te misleiden door niet te verwijzen naar een eerdere asielaanvraag of door asiel aan te vragen onder een alias, de ingestelde vordering bij toepassing van het algemeen rechtsbeginsel “fraus omnia corrumpit” onontvankelijk is; dat dit zeker het geval is, wanneer het bedrog niet wordt betwist door de verzoekende partij;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173, 53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig januari tweeduizend en vier, door :

de H.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
Mevr.	K. LIEVENS,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. LIEVENS. **A. BEIRLAEN.**